

név: iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE

2020-2021

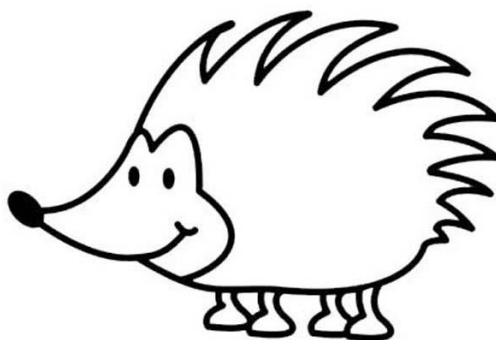
3.-4. osztály

6., UTOLSÓ forduló

Andreas H. Schmachtl: Alma Magdi: 34 mese (részlet)

Süni titkos terve

Budapest: Manó Könyvek Kiadó, 2019

1) Miért költözött Magdi Sünihez?

.....

.....

2) Ki volt Magdi?

.....

3) Miben különbözött Süni és Magdi lakása?

.....

.....

.....

4) Ki mit gyűjtött Süni családjában? Pótold az oszlopokba a hiányzó nevet és dolgot!

Süni

..... hanglemez

Robin

5) Mit tervezett Süni?

.....

.....

6) Számozással tedd időrendbe, milyen sorrendben történtek az események a mesében!
(Az 1-es számot a legkorábbi esemény kapja)

- Robin segítségével a tervrajzot kiszögezik a vén tölgyfa törzsére
- Süni a katalógus alapján elkészítette a tervrajzot
- egy kézikocsival Magdi és Süni elmentek a roncstelepre
- kalapáltak, fűrészelték, cípekedtek: építették a házikót
- Magdi beköltözik Sünihez

7) Mit hoztak a roncstelepről és mit nem? Húzd át, amit nem hoztak el a kézikocsin!

kilincs	ajtó	lámpa	gerenda	ablakok	szögek	kampók
kerti szerszámok	csavarok	ékek	katalógus	cserép	deszka	

8) Mit fognak majd termeszteni?

.....

.....

VÉGE a játéknak! Köszönjük, hogy részt vettél rajta (reméljük, jókat olvastál!)

Ha nem oldottad meg (még) az összes feladatlapot, pótolhatod:

2021. március 1-ig

A feladatlapokat (az ÖSSZESET) letöltheted a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Nagyon-nagyon várjuk a kész feladatlapokat (márc. 1-ig)!

Ha már megoldottad leadhatod (Te, szüleid, tanárod, kedves ismerős is)

a Könyvtár Ponton hétköznapi 9-16 óráig

vagy telefonon (66/411-171) tudunk egyeztetni az átvételről.

(Kérjük a pedagógusokat, szülőket segítsenek eljuttatni a könyvtárba a kész feladatlapokat!)

NEVED, ISKOLÁD, OSZTÁLYOD MINDIG ÍRD RÁ A LAPRA!

Alma Magdi

Süni titkos tervei

SZÓVAL MAGDI FOGTA A CÓKMÓKJÁT, és beköltözött Sünihez. Korábban is előfordult, hogy nála töltött egy-egy éjszakát, Süni ilyenkor kényelmes fekhelyet készített neki a kanapén. Óriási kanapéja volt Süninek, Magdinak vigyáznia kellett, nehogy eltévedjen a díszpárnák erdejében. Ha egy hosszú nap után bebújt a takaró alá, és nézte az izzó fahasábokat a kandallóban, majdnem olyan jól érezte magát, mint otthon.

Ráadásul itt az ablakból szemmel tarthatta a templom felújítási munkálatait. Mert nemcsak az ő otthonáról volt szó, hanem főként a templomról. Márpedig ne feledjük: Magdi templomi egér volt, és szívén viselte a templom sorsát.

Süni lakása valóságos kalandvár volt Magdi számára, pedig már régóta ismerte. Hosszú nemzedékeken át süncsaládok laktak benne, és mindannyiuknak ugyanaz volt a szenvedélye: a gyűjtögetés! Gyűjtöttek azok mindent, amit csak el tudtok képzelni. Meg azt is, amit nem. A sünök amúgy is elsőosztályú gyűjtögetők.

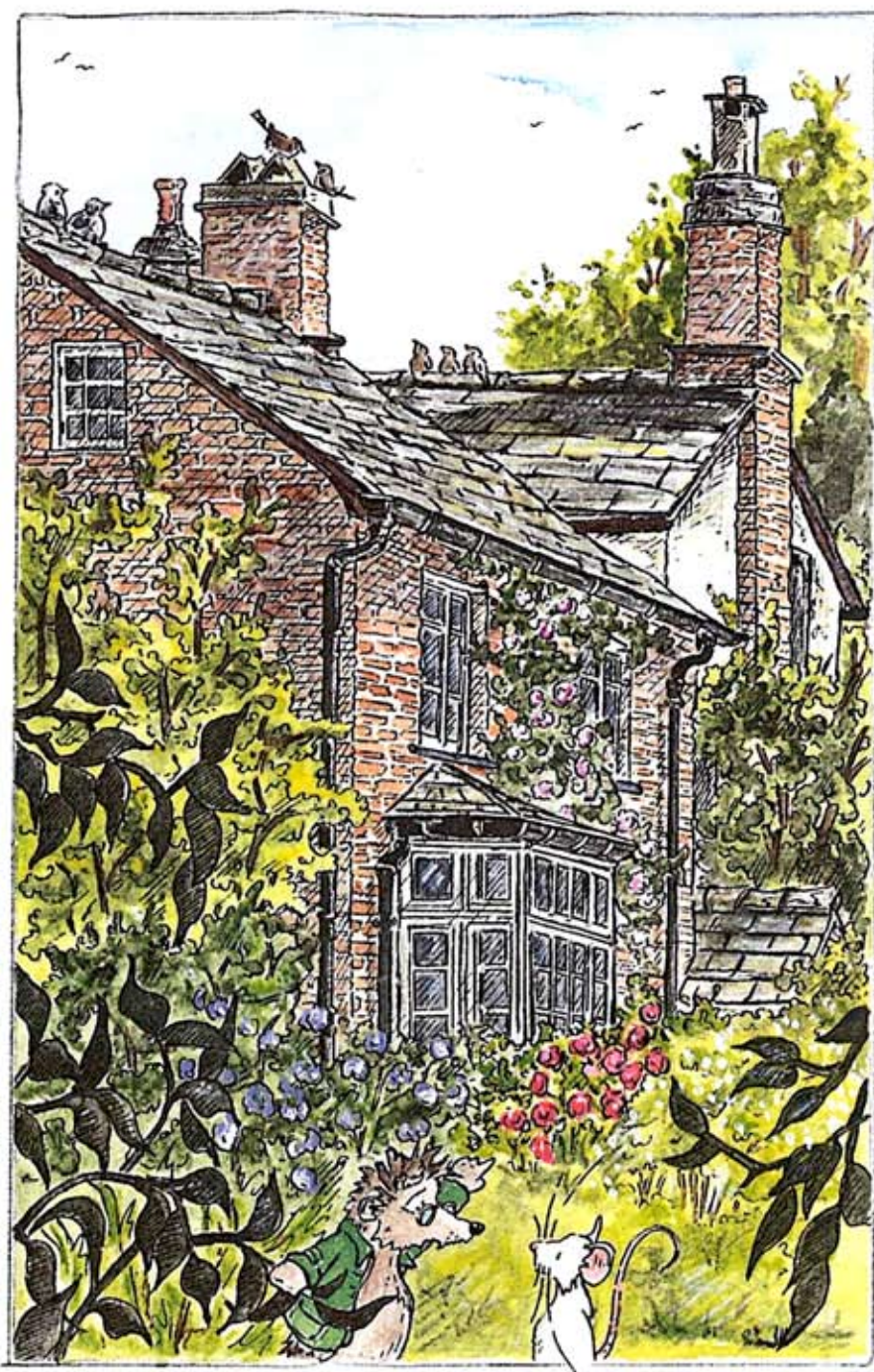

Süni nagypapája például nem tudott úgy elmenni egy szépen formált kavics mellett, hogy haza ne vitte volna. Robinak, a nagybátyjának, a kagylók voltak a gyengéi. Süni halványan emlékezett még az ükanyjára, Petúniára, aki lemezeket hordott haza. Aminek semmi hasznát nem vették, mert lemezjátszó viszont nem volt a háznál – mégsem volt szívük kidobni.

Süninek nem voltak ilyesféle kedvencei. Ő mindent összeszedett és hazavitt, ami csak megtetszett neki. Így adódhatott, hogy a kis

sünlakás nemcsak otthonos és barátságos volt, de még zsúfoltabb is, mint Magdi házikója. Márpedig korábban megtudtuk, odaát mennyi, de mennyi kacat gyűlt össze...

Kettejük között azonban az volt a különbség, hogy Süni cseppet sem zavartatta magát a zsúfolt összevisszaság miatt. Soha semmit nem dobott volna ki, és rendet rakni sem akart. Minek? Úgyse lehet tudni, hogy a rengeteg holmi közül, amit azért vitt haza, mert még jók lesznek valamire, melyik mikor lesz jó valamire. Nem ér-

demes tehát válogatni, szortírozni, felülre meg alulra, előre meg hátra rakosgatni őket. Hát nem igaz? És nem mellékesen így lett Süni lakása az egyik legizgalmasabb raktár a világon.

Szóval Magdi úgy gondolta, nem is lesz itt olyan rossz neki. Még mindig nem lehetett tudni, meddig húzódnak el a felújítási munkálatok. Mindegy is, gondolta Magdi.

– Remélem, azok a jóemberek szépen kitakarítanak maguk után, ha végeznek. A templom nem istálló!

– Istálló? – kapta föl a fejét Süni, és körülnézett. – Miért mondd, hogy istálló?

– Nem a lakásra mondtam – felelte Magdi. – Csak hangosan gondolkodtam. Ne vedd magadra, kérlek.

Ő is körülnézett, és az íróasztalon azonnal föl is fedezett néhány érdekes papírlapot. Azt talán szükségtelen is megemlíteni, hogy Süni íróasztalán hegyekben álltak a különböző színű és méretű papírlapok. Némelyiküknek már meg is sárgult a széle. Magdi inkább csak sejtette, hogy a papírhalom alatt valóban íróasztal rejtőzik.

De miért tűnt fel neki ebben a nagy összevisszaságban éppen az a néhány papírlap? Azért, mert bonyolult rajzok voltak rajtuk, a szélükön pedig apró betűs írás – felismerhetően Süni kézírása, amit rajta kívül senki nem tudott kiolvasni.

– Az ott micsoda? – kérdezte a barátját Magdi.

– Ja, az... – Süni láthatóan zavarba jött. – Semmi. Semmi érdekes.

– Aha. És miért kellett három papírlapot elhasználni a semmire?

– Na jó – sóhajtott Süni. – Előled úgysem tudok eltitkolni semmit. Akkor inkább megmutatom.

– Nagyon okos döntés – bólintott elégedetten Magdi.

Süni kivitte a konyhába a papírlapokat, és szétterítette őket a konyhaasztalon. A lámpa fénye megvilágította a titokzatos tervrajzot – merthogy tervrajz volt, amit Süni titokzatos hangon máris magyarázni kezdett.

– Ez, kedvesem, nem más, mint a mi saját melegházunk tervrajza! Magdi láthatóan levegő után kapkodott, annyira meglepődött.

– Nahát, Süni! Milyen csodálatos ötlet! És tényleg úgy gondold, hogy mi ilyesmit meg tudnánk csinálni? A melegház nagyon bonyolult dolog, nem?

– Az hadd legyen az én gondom – felelte Süni. – Már mindent átgondoltam, a legapróbb részletig. – Azt, hogy „a legapróbb részletig”, úgy kellett érteni, hogy a világ legjobb tervéről van szó.

– Ehhez hasonló melegházakat láttam egy katalógusban, mindenféle méretben. Hozom is a katalógust. Csak tudnám, hová tettem...

– Süni visszament a szobába, és hosszan keresgélt, aztán visszatért a konyhába, kezében a katalógussal.

– Ez aztán jó vastag – szólta elismerően Magdi.

– Bizony! Van is benne jó sok minden. Haszonnövények, kerti szerszámok és egyebek – magyarázta Süni. A melegházakat tartalmazó részen látszott, hogy alaposan tanulmányozta, mert ennek a lapjai mind számárfülek voltak.

– Tessék, itt van.

– Te jó ég, milyen drága – sópáncodott Magdi.

– Ugye? – vágta rá Süni. – Ráadásul nem érnek semmit. Fogadjunk, hogy az első vihar összedönti őket. Éppen ezért mi építünk egy sajátot!

– Mármint hogy mi magunk? – csodálkozott Magdi.

– Hát persze, kedvesem. Képzeld csak el. Uborkát fogunk szüretelni!

– De azt melegház nélkül is megtehetjük – jegyezte meg óvatosan a kisegér.

– Persze, nyáron. Na de egész évben?! És az óriás tökre is jobban tudok vigyázni legközelebb, ha melegházban őrzöm. Mármint ha jövőre is benevezek a versenyre, érted...

– Persze hogy értem – bólogatott Magdi. Ezek valóban nyomós érvek egy saját építésű melegház mellett. – És miből építjük meg? Egy csomó üveg kell hozzá, nem? Meg gerendák. – Magdi a katalógusba pillantott. – Tényleg, Süni, ez borzasztó bonyolult dolog.

– Ugyan már, egyáltalán nem bonyolult. Mondtam, hogy mindent a legapróbb részletekig elterveztem. Ablakokból fogjuk csinálni.

– Ablakokból?? – Magdi elszörnyedve nézett a barátjára. – Süni, te lázas vagy?

Süni türelmetlenül felhorkant. – Az ablak tökéletes alapanyag. Van benne üveg, fa, minden, ami kell. Egyszerű, de zseniális! Csak úgy kell összeállítani az ablakokat, hogy a végén házikó legyen belőlük. Gyerekjáték, nem? Eszerint készítettem el a tervrajzot is.

Magdi sóhajtozott. Süni, meg az örült tervei... Tudta azt is, hogy előbb vagy utóbb, de kiderül, hogy van valami bökkenő. Valamit elméretezett, vagy rá fog ütni az ujjára a kalapáccsal, vagy úgy összevész valakivel, hogy hetekig azzal lesz elfoglalva az építkezés helyett... Aztán persze a végén bocsánatot kér. De Magdinak nem volt szíve lehűteni a kedvét. Láta Sünin, hogy annyira lelkes és örül, olyan ragadós volt a csillogás a szemében, hogy nem akarta elrontani az örömét. És ki tudja, hátha ezúttal tényleg jónak bizonyul az ötlet!

– Na jó – mondta végül. – Tegyük fel, hogy úgy csináljuk, ahogy mondod, de honnan vesszünk hozzá ilyen sok ablakot? Ennyi ablak,

ha összeszámoljuk az árukat, nem kerülhet sokkal kevesebbe, mint egy egész melegház...

– Ez csak akkor igaz, ha új ablakokat szerzünk – magyarázta Süni.

– Miért, nem ezt fogjuk csinálni?

– Nem bizony. Régi ablakokat fogunk használni hozzá.

– Aha... – mondta bizonytalanul Magdi. – És azokat honnan szerezzük?

Mielőtt erre válaszolt volna, Süni készített egy teát Magdinak. Tudta ugyanis, hogy sokkal kellemesebben lehet csevegni a kis, bodzavirágfehér templomi egérrel, ha egy csésze finoman illatozó tea van az orra előtt.

De Magdi átlátott a szitán.

– Süni! Azt kérdeztem, honnan szerezzük a régi ablakokat.

Süni megköszörülte a torkát.

– Nos, szívem, ezzel el is érkeztünk a tervnek ahhoz a részéhez, ami talán nem fog annyira tetszeni neked... Elmegyünk a roncs-telepre.

– Sejtettem – sóhajtott Magdi. Mindig ez van. Ha Süni valamit a fejébe vesz, az életét is hajlandó kockára tenni, hogy elérje a célját.

– Szóval a következőre gondoltam – folytatta Süni. Látszott rajta, hogy egészen lázba hozta a saját ötlete.

Magdi csak fél füllel hallotta, amit mond. Talán jobb is volt így.

– Jaj, ez a süni – nyögte halkan, és egy korty forró teával vigasztalta magát.

Aztán csak elmentek a roncstelepre. És tényleg találtak néhány ablakot. Persze eléggé porosak voltak, de a fájuk és az üvegük is hibátlan állapotban. A célnak tökéletesen megfelelők tűntek.

– Jaj, Süni – kezdett megint siránkozni Magdi. – Azt hiszem, bocsánatot kell kérnem tőled.

– Miért? – csodálkozott Süni.

– Mert azt hittem, hülyéskedsz – vallotta be Magdi. – Tudod, anyyira meredeknek hangzott az egész terv, olyan sünisnek, ha érted...

– Persze hogy értem – vigyorgott Süni. Hiszen ő ismerte a legjobban saját magát. Pontosan tudta, miről beszél Magdi.

Kiválasztották a legszebb ablakokat: hármat az oldalának, egyet a tetejének. Az ajtaját Süni akarta megácsolni. Az ablakokat kézikocsira pakolták, és amíg Süni jó erősen odakötözte őket a kocsi oldalához, Magdi egy nagy faládában turkált: csavarokat, szögeket, ékeket, kampókat keresett.

– Nézd csak, ezt még vigyük el! – És büszkén mutatott fel egy gyönyörű, régi, díszes kilincset.

Süni bólintott.

– Tökéletes. Valóságos palotájuk lesz az uborkáinknak!

– És a paradicsomoknak – tette hozzá Magdi.

– És az óriástöknek – tódított Süni. – Elég lesz kettőtöknek! – Elnevette magát, és szokása szerint sebtében költött egy dalt a meglegház leendő lakóira:

*Építsetek házat az óriástöknek,
hogy legyen elég kettőtöknek!
Paprika kell még és friss retek,
Ez az, amit reggelire úgy szeretek!*

Hazáig énekeltek és nevettek.

Edina, Robin és Molly éppen a mókuslakás előtt sütkéreztek. Alaposan meg is lepődtek, amikor meglátták őket a furcsa rakományukkal.

– Ti meg mit műveltek? – kérdezte Edina.

– Gyertek le, nézzétek meg közelebbről! – kiáltott vissza Süni. Nagyon büszke volt rá, hogy hirtelen mindenki értesül a tervéről. Néhány szóval a többieket is beavatta.

– Melegház! Csak nekünk! – örvendeztek a barátok. – Süni, bened egy feltaláló veszett el!

Lemásztak a vén tölgyfa törzsén, hogy segítsenek kibogozni a csomókat a kézikocsi oldalán, és óvatosan levenni az ablakokat.

Süni kihozta a tervrajzokat a házból, és Robin segítségével a vén tölgyfa törzséhez szögezte őket, hogy mindenki tanulmányozhassa. Nem kellett megkérdeznie, van-e kedvük segíteni: látszott rajtuk, hogy van.

Biztosan tudjátok, milyen szörnyen bonyolult felépíteni egy ilyen házat. Sok mindenre kell gondolni. Például keményre kell döngölni a földet, ahová aztán építkezünk, teljesen vízszintesnek kell lennie, hogy a házunk falai függőlegesen álljanak. Aztán egy ilyen melegház esetében az bonyolítja a dolgot, hogy az üvegtetőt az időjárási viszonyoktól függően zárhatóvá-nyithatóvá kell tenni. Nehogy a növények megfázzanak vagy hőgutát kapjanak. De Süni minden ilyen eshetőségre felkészült, és gondosan meg is tervezte a megoldásokat.

Messziről lehetett hallani a kalapálás és fűrészelés zaját. Az állatok föl-le mászkáltak a létrákon, deszkákat cipeltek, és így tovább, egyszerűen: végezték a munkát, ami ahhoz kell, hogy egy halom ócska, roncstelepről odahordott ablakból csinos melegház legyen, ahol finom uborkát, paradicsomot, retket lehet termesztetni. Ja, és tököt természetesen!